

at der fremkommer Chikanerier af den Art mod en Mand, om hvem saavel Folk, som kjende ham personlig, som en hel Del af hans Medborgere erklære, at han er en agtværdig og hæderlig Mand i hele sin Vandel og Opførelse. Heldigvis, siger jeg, er det ikke ofte, at der fremkommer Bestyldninger af denne Art, men jeg synes, som jeg ogsaa har nævnt, at, da det andet Thing gjentagne Gange bestemt har fastholdt sin Formening endogjaa med betydelig Majoritet, at denne Mand er værdig til at faae Indfødsret sammen med de andre, er der ikke Besøielse for dette Thing til paany at skyde ham ud. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kredss (Krieger) gjorde gjældende, at han dog vilde se det, før han troede det, at det andet Thing vilde forkaste Lovforslaget for samtlige de øvrige der opførte 34 Personers Vedkommende, hvis de ikke kunde faae den 35te med. Det er dog muligt, at de ikke uden videre ville forkaste Lovforslaget, men hvad vil blive Følgen — det maa ærede Medlemmer kunne sige sig selv — dersom denne Mand bestandig bliver paa Forslaget, og der altsaa ikke opnaas Enighed mellem Thingene, er den naturlige Følge deraf, at saa faae vi ingen Indfødsretslov i denne Samling, og deraf følger atter, at Ingen af de 34 Personer faaer Indfødsret iaar. Jeg veed ikke, hvedvidt det er særlig magtpaaliggende for enkelte eller flere af dem at faae Indfødsret et Aar før eller senere, det er jo ikke godt at vide, men det er min aldeles ufravigelige Betragtning, at der er stor Mulighed for, at Folkethinget fastholder Herr Vilja paa Forslaget, og naar Landsthinget saa siger: Nei, vi ville ikke have ham, ender det med, at der ingen Lov kommer frem. Hvis jeg ikke opfattede den ærede Minister feilagtig, fik jeg ud af hans Foredrag, at det andet Thing og nærmest Udvalgets Ordfører i det andet Thing havde ligesom søgt at ville lægge et Pres paa baade Rigsdagen og Ministeren for at skaffe Hr. Vilja Indfødsret, idet ellers Ingen af de Andre kunde faae Indfødsret. Jeg har dog ikke ved at gjennemlæse Forhandlingerne i det andet Thing fundet en saadan Udtalelse, tværtimod synes jeg ikke, at det kan opfattes at være Ordførens Mening. Jeg skal imidlertid ikke forfølge Sagen længere, men kan ikke Andet end udtale min Forundring over, at en Sag af den Bestaffen-

hed som den foreliggende, synes at skulle drives op til en saa stor Høide, som her er Udsigt til. Det Rigtigste og Naturligste for mig vil være, at man siger: Til Trods for, at man vilde kunne anse det for heldigst, om vedkommende Mand, der af Ministeren ikke er funden fuldt kvalificeret, ikke blev optagen paa Forslaget, ialtsald ikke denne Gang, vil man dog, da det andet Thing saa bestemt hævder som sin Mening, at han bør optages paa Forslaget, her vise sin Tilbøielighed til Imødetommen. Jeg skal dog endnu, før jeg slutter, tillade mig en Bemærkning angaaende en Udtalelse af et Medlem af det andet Things Udvalg, der ikke pleier at regnes til den politiske Side, hvortil jeg hører. Jeg haaber ikke, at den ærede Formand har Noget imod, at jeg af Rigsdagsstidende gengiver nogle ganske faa Linier, hvor det nævnte Medlem siger: „Sde i Cirkulæret af 23de Juni 1879 opstillede Betingelser for Adkomst til Indfødsret kræves ikke, at Vedkommende skal have gjort sig iærkelig fortjent af sit Adoptivfædreland, men det angaar kun visse ydre Bevisligheder og et vist — om jeg maa sige — Lavmaal af Hæderlighed, der skal være tilstede; og jeg har ikke kunnet se rettere, end at Andrageren Vilja opfylder disse Betingelser, og at der ikke er ført noget som helst Bevis for Berettigelsen af den Anse, der har været reist imod ham.“ Jeg finder særlig Anledning til at fremhæve denne Udtalelse, da der, forsaavidt jeg ikke tager feil, i Bladene endog har været talt om, at der kun var præsteret Bevis for et vist Lavmaal af Hæderlighed hos vedkommende Mand og knap nok det; men det har ikke været det ærede Udvalgsmedlems Tanke; han har kun ment, at det Bevis, der efter Indfødsretsloven og Cirkulæret kræves for Adkomst til Indfødsret, angaar blot visse ydre Bevisligheder og en vis Grad af pletfri Vandel, men at der ikke er Tale om at give detaillerede Oplysninger om Vedkommendes Vandel og Karakter i enhver som helst Retning. Det samme ærede Medlem tilføiede noget senere nogle faa Ord, idet han siger — det er i Folkethingstidende Sp. 2096 —: „Ganske vist kunde det i vore Samfundsforhold overhovedet være meget heldigt, om Lavmaalet for det, man kalder Hæderlighed, kunde blive løftet noget og ikke saa ganske lidt, men jeg vil anse det for overordentlig